

Vajnorák Ferdinand Fašung

človek vzácných ľudských i umeleckých kvalít. Sa narodil 29. marca 1925 vo Vajnorochoch. Rodičia boli poľnohospodári a vinohradníci. Ferdinand bol hravý a nadaný chlapec. Ľahko si zapamätal všetko, čo prečítal. To, čo čítal, vedel predviesť aj ako scénu a pri tom krásne artikuloval.

Pán organista ho rád brával so sebou na chór, aby mu pomáhal pri speve. Ferdinand mal zvučný hlas a pri speve vynikal nad ostatnými deťmi. Možno povedať, že talenty, ktoré dostal do daru „zhora“, sa začali prejavovať už v jeho detstve. Ten prvý talent, talent reči, zdá sa, získal po mame. Mama bola výrečná žena, vedela rozprávať a slová pekne artikulovala.

Otec ho od malička viedol k hospodárstvu i k vinohradníctvu. Citlivo a cieľavedome priučal syna, ako vinič sadiť, rezať, striekať, hrozno muštlovať, vyprešovať, víno siriť i koštovať. Ale i pripomínal: „De sa dobré víno rodzí, tam sa ľuďom dobre vodzí“!

Svoj ďalší talent rozvinul ako mladík v združení katolíckej mládeže Omladina. Tam sa po prvý raz dostal na scénu ochotníckeho divadla, ako herec. Ale netrvalo to dlho. V roku 1944 narukoval. A to pre neho bolo už iné divadlo.

Doma počas vojny divadlo zatíchlo. No po vojne ožilo, a tak sa po návrate z vojenčiny pridol k mladým ochotníkom v Omladine.

Hoci mienil pokračovať v hospodárstve otca, po združstevnení pozemkov sa stal šoférom v obchodnom dome BROUK a BABKA v Bratislave, kde si našiel budúcu manželku Jarmilu. Zosobášil sa s ňou roku 1952. Jeho tri deti, Ján, Mária a Peter, sú dôkazom ich manželskej lásky a vernosti.

Keď pri Osvetovej besede vznikol neskôr ďalší divadelný súbor, pokračoval v ňom i s mnohými domácimi priateľmi, ochotníkmi. Režisérmi sa stali Milan Oravec i Jozef Zeman, ktorí vyberali hry predovšetkým s námetmi z dedinského života. A tak s hrou Martina Kukučina: „Bacúchovie dvor“, pochodili viaceré obce i medzi Slováckmi žijúcimi v Békešskej župe v Maďarsku.

S hrou Gabriely Preisovej: „Jej pastorkyňa“ a hrou bratov Mrštíkovcov: „Maryša“ nadviazali kontakty s ochotníkmi na južnej Morave. Ferdinand zožal veľkú úctu a uznanie doma, na zájazdoch i ocenenie na súťažiach.

Keď ochotnícke divadelníctvo zaniklo, stal sa členom Folklórnej skupiny, ktorá v scénickej podobe (1970 – 1985)

pripravila viaceré obrázky zo života a tradícií Vajnor. Najprv pre nahrávky do rozhlasu, potom pre televíziu. V rámci nich uplatnil svoj herecký talent najmä pri televíznom „Vinobraní“ (ako „gazda“ kde narábala s vinohradníckym náradím, rečnil, vinšoval, spieval i v tancoval). Neskôr pri nakrúcaní „Vajnorskej svadby“ sa osvedčil ako „stárek“ v scénke pri „kupovaní nevesty“. Tá bola vrcholom jeho hereckej kreácie. Osvedčil sa však i v tancoch so svojbytným štýlovým prejavom pri držaní tela, rúk i pohyboch v jednotlivých vajnorských tancoch.

Režisér a filmový dokumentarista Martin Slivka mu viackrát pripomenul: „Ferdo, vy ste rodený herec“.

Spevácky talent uplatňoval i v kostole. Sedával vedľa organistu Alojza Gajdúška, neskôr Martina Gunára, či Igora Roya a pomáhal im pri speve najmä liturgických piesní.

Bol medzi prvými, ktorí sa prihlásili do Speváckeho zboru Jána Pavla II. (1990). Jeho tmavo sfarbený hlas bol oporou skupiny basistov. Počas skúšok i zájazdov vedel vhodne pobaviť spevákov svojím rozprávaním zo života.

Na zájazde v Alviane (1995) získal cenu v súťaži za pieseň „O sole mio“, ktorú zaspieval po taliansky. Odmenou mu bol veľký potlesk od Alviancov i patričná cena (veľký postriebný pohár), ktorý si odniesol domov.

Keď mu zomrela manželka (1997) stratil svoju životnú oporu i lásku. Nezúfal však. Viera a odovzdanie sa do Božej vôle ho sprevádzali po celý život. A tak v posledných rokoch svojho života, keď ho zdravie opúšťalo, našiel oporu vo svojich deťoch a vnúčatách.

Presvedčili sme sa, že počas svojho života viac rozdával, ako prijímal. Zverené mu talenty nezakopal. Rozvíjal ich a obšťastňoval nimi iných. Bol človekom širokého srdca. A taký nám ostáva vo viacerých filmových, televíznych i rozhlasových dokumentoch, na zvukových nosičoch, videozáznamoch, vo vajnorských publikáciách i časopisoch. No predovšetkým v srdciach ľudí.

Za jeho obrovský prínos do rozvoja kultúry a reprezentácie Vajnor mu zo srdca ďakujeme.